

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မော့ဒါယျစ် - ထာဝရ

Serene Mood

(၅ မူ နှုတ် : ၂၀၀၈ | ၂၈)

အခန်း (၁)

မွေးလွန်းသည့်ပန်း မနမ်းဝံ့ပြီ ××× လှလွန်းသည့်ပန်း မနမ်းဝံ့ပြီ ××
×× မာယာပရိယာယ် နှစ်သွယ်ယှက်လို့ ××× ရက်စက်မှုအပေါင်း သ
ရဖူဆောင်းခဲ့ပြီ

"ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင်"

"ဟင် ... ဘာလဲ"

"လိုရင်းကိုပဲဆိုကွာ။ နောက်ကဟာ မပါစေနဲ့ "

မျိုးမင်းသူ ပြောလိုက်တော့ အောင်တိုးက ခေါင်းကုတ်လေသည် ။
မွေးလွန်းသည့်ပန်း မနမ်းဝံ့ ပြီဆိုတာကို မျိုးမင်းသူ စဆိုပေးလို့ အောင်
တိုးက ဆက်ဆိုတာပါ။ ဒီသီချင်းကို သူတို့ ရှေ့မဆက် နောက်မဆက် ဆို
ရတဲ့ အကြောင်းရင်း ရှိသည် လေ။ ဆွဲခြင်းလေးနဲ့ ဈေးသွားတဲ့ မွေးကိုမြ
င်လို့ ပါ။

သူတို့ က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေတာမို့ ဆိုင်ထဲကနေ မွေးဆို
င်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာမြင်လို့ သီချင်းစောင်းဆိုခြင်းပါ။ မွေးဆိုတာ သူ
တို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်းမှာ နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ နာမည် အပြည့်အစုံက
ညမွေးပန်းတဲ့ ။ အရမ်းလှပြီး နုရွှနေသူတော့ မဟုတ်ပေ။ အသားလတ်ရုံ
မျှနှင့် ရိုးရိုး ယဉ်ယဉ်လေးမို့ မြင်ရသူရင်ကို အေးမြစေနိုင်သည် လို့ ဆိုရ
မလား။

ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေက တဝဲဝဲ။

ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးသူ။ ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး မပတ်သက် တတ်တာလည်း သူမပါပဲ။ ဒီလိုနေတာတောင် အချို့က စချင်နောက်ချင်ကြတာ သူမတို့ မောင်နှမက မိဘမဲ့တွေလေ။ စတယ် နောက်တယ်ဆိုတာက အချို့ မွေးကိုသာရလျှင် လိုချင်ပါရဲ့ ဆိုသူတွေပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ မျိုးမင်းသူက ရောဂါအသည်းဆုံး။

"မင်းက ဘာကိုမပါစေချင်တာလဲကွ"

"မာယာပရိယာယ် နှစ်သွယ်ယှက်လို့ XXX ရက်စက်မှုအပေါင်း သ ရဖူဆောင်းခဲ့ပြီ ဆိုတာလေ။ သူ ရက်စက်မှာ ကို ငါမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါ မပါစေနဲ့ ၊ လိုရင်းပဲဆို"

"ဪ ... အေး ... အေးပါကွာ"

မျိုးမင်းသူက ပေါတောတော အောင်တိုးက ရူးကြောင်ကြောင်။ နှစ် ယောက်ပေါင်းမိပြီး ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေတာပါပဲ။ မွေးဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်ကို ရောက်လေတော့ -

"မွေးလွန်းသည့်ပန်း XXX မနမ်းဝံ့ပြီ XXX လှလွန်းသည့်ပန်း XXX မနမ်းဝံ့ပြီ။ မွေးလွန်းသည့်ပန်း XXX မနမ်းဝံ့ပြီ XXX လှလွန်းသည့် ပန်း XXX မနမ်းဝံ့ပြီ"

"ဟင်"

မွေးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားလု မတတ်ပါပဲ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည် ။ ဒါ ... မွေးကို စောင်းဆိုနေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒါကြောင့် ခြေလှမ်းက ခပ်သွက်သွက် ဖြစ်သွားလေသည် ။

"ဟော သွားပြီ ... ငါ့မြင်ကွင်းထဲကနေ ပျောက်တော့မယ်၊ မွေးရယ်"

"လိုက်သွားလေကွာ"

"လိုက်ရမယ်လား"

"လိုက်သွားပေါ့"

"မွေး"

မွေးနာမည်ကိုခေါ်ပြီး မျိုးမင်းသူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ မွေးနောက် ကိုလိုက်တာလေ။ အနားကိုရောက်တော့ -

"မွေး"

"-----"

"သနပ်ခါးနံ့လေးက မွေးလိုက်တာနော်"

"-----"

"နော် မွေး"

"-----"

"မွေး"

မွေး လှည့်လည်း မကြည့်၊ စကားလည်း ပြန်မပြောပေ။ လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းက မပြေးရုံ တမယ်ပါပဲ။

"မွေး ဆွဲခြင်းပေးလေ။ ကိုယ်ကိုင်လာခဲ့မယ်နော်"

"အို ... ဖယ်ပါ"

ဆွဲခြင်းကို လှမ်းဆွဲလေတော့ မွေး အတင်းပြန်ဆွဲ ထားလိုက်သည်။ စကားမပြောချင်လို့ မရ တော့ပါလား။

ဒါကြောင့် -

"ကျွန်မမှာ လက်နဲ့ ၊ ရှင်ကူဆွဲစရာ မလိုပါဘူး"

"မွေးမှာ လက်ပါမှန်းတော့ သိတာပေါ့ မွေးရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ... မွေး ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ပင်ပန်းတော့ရော ရှင့်အပူပါလို့ လား"

"အပူတော့ မပါဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့"

"ဘာမှ ဒါပေမဲ့နဲ့ ။ ရှင် ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာတာဆိုရင် နောက် လှည့်ပြန်လိုက်တော့"

"မွေးရယ်"

ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာပုံက သနားချင်စရာ မကောင်းဘဲ ရယ်ချင်စရာပါ။ ငိုတော့မလိုမျက်နှာ ထားနဲ့ လေ။

"အဲဒီလိုကြီးတော့ ကိုယ့်ကို မရက်စက်ပါနဲ့ မွေးရယ်။ ကိုယ်ဘယ် လောက် မွေးအပေါ် စွဲလမ်း သလဲဆိုရင်လေ မွေးနာမည်လေးပါတဲ့ ဟို အထုပ်တွေတောင်လေ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်သာဆိုရင် တစ်နေ့ နှစ်ထုပ် လောက် ဝယ်စားမိမှာ အမှန်ပါကွာ"

မွေးမျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားလေသည် ။ ဒီလူဘာတွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘယ်လောက် စပ်စုထားလဲ။ ညမွေးပန်းအကြောင်း သူပြောစရာလားလို့ ။

"ဒီမှာ "

"ဟင်"

"ရှင် ပြန်မလား မပြန်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော"

"မပြန်ရင် ဘာလုပ်မှာ လဲဟင်"

"ဒါလုပ်မှာ "

"အမ်"

မွေး လက်ဝါးထောင်ပြ လိုက်လေတော့ -

"အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ မွေးရဲ့ ။ ကိုယ်က လက်သီးဆုပ် မပြဘူးလေ။ မွေးလည်း အဲဒီ လက်ဝါးထောင်မပြနဲ့ နော် မွေးက အမရာမှ မဟုတ်တာ"

"ရှင့်ကို အမရာလို လက်ဝါးဖြန့်ပြီး ထောင်ပြတာ မဟုတ်ဘူး ရှင့်။ ပါးရိုက်မယ်လို့ ပြောတာ ရှင်းပြီလား"

မွေးလက်ရွယ်လိုက်တော့ မျိုးမင်းသူ နောက်ဆုတ်သွားကာ

"မလုပ်ရဘူးလေ မွေးရဲ့ ။ တစ်လမ်းတည်း သားချင်းတွေကို"

"မလုပ်စေချင်ရင် ရှင်ပြန်ပေါ့"

"ကိုယ်က မွေး ဈေးကပြန်ရင် ဝယ်လာတာတွေနဲ့ လေးမှာ စိုးလို့ ကူသယ်ပေးမလို့ ပါ"

"မလိုဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီလေ"

"မမ"

"ဟင်"

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ဖြိုးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတာမို့ မွေး မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ မျိုးမင်းသူကို လှည့်ကြည့်လေသည် ။ ဖြိုးက မွေးရဲ့ မောင်လေးလေ။ မိသားစုဆိုလို့ ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ။ သူ့အသိတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ။

အခု -

ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာပါလိမ့်။ ဖြိုးက ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လို
ပဲ ဆက်ဆံရေးကောင်းစွာနဲ့ ပေါင်းသင်းပါစေ။ အစ်မနဲ့ ပတ်သက်လာရ
င်တော့ တိုလိုက်တာမှ လွန်ရောပါပဲ။ အခုပဲကြည့်လေ၊ မျက်နှာက မှန်
ကုပ်နေသည် ။

"မမ ကျွန်တော် မေးတယ်လေ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ "

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မောင်လေး ... ကိုမျိုးမင်းသူ ရှင်သွားတော့"

မွေး ဟိုဘက်လှည့်ပြောလိုက် ဒီဘက်လှည့်ပြောလိုက်ပါ။ တော်ကြာ
မောင်လေးနဲ့ ပြဿနာ တက်ကြရင် မကောင်းဘူးလေ။

"ဘာလဲ ... ဒီလူ မမကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာလား"

"မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ငါလိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မွေး
ဈေးဝယ်ပြီးအပြန် ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ဈေးခြင်းကူဆွဲမလို့
လိုက်လာတာပါ"

ဖြိုးမျက်နှာက ပိုတင်းသွားကာ -

"ခင်ဗျားစကားက ဘုန်းကြီးနဲ့ ဦးပဉ္စင်းလို သိသိလေးကွာတာမျိုး ပါ
လားဗျ။ ဆွဲခြင်းလိုက် ဆွဲပေးရအောင် ကျွန်တော့်အစ်မ ဒုက္ခိတ မဟုတ်
ဘူး ။ ခြေနဲ့ လက်နဲ့ "

ဖြိုး ဟောက်လိုက်တော့ မျိုးမင်းသူ ကလေးတစ်ယောက်လို ဇက်ပု
သွားကာ -

"ဒါဆို မလိုဘူးပေါ့နော်"

"မလိုဘူး"

"ကဲ ... ရှင် သွားပါတော့"

"ဒါဆို သွားတော့မယ်နော်၊ တာတာ"

"-----"

"တာတာနော် မွေး"

"ဟာ ... သွားပါဆိုမှ လုပ်ရရင်သေတော့မှာပဲ"

"မောင်လေး"

ဖြိုး လက်သီးနဲ့ ထိုးမယ့်ဟန် လုပ်ပြတော့မှ မျိုးမင်းသူ သုတ်သုတ်ပါ အောင် ထွက်သွားလေ တော့သည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ -

"မာယာပရိယာယ် နှစ်သွယ်တန်းလို့ ရက်စက်မှုအပေါင်း သရဖူ ဆောင်းခဲ့ပြီ xxx မွေးလွန်းသည့်ပန်း မနမ်းဝံ့ပြီ xxx လှလွန်းသည့်ပန်း"

"ဟာ ... ဒီလူတော့ကွာ"

"သွားပြီ"

ဒီတစ်ခါ ဖြိုး မျိုးမင်းသူနောက်ကို လိုက်ပြီး ပြဿနာရှာမယ့် ဟန်လုပ်ပြတော့ ပြေးလိုက်တာ ကောက်ကောက်ပါ။ နောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။ ဒီလူက ပေါတောတောဆိုတော့ စိတ်ဆိုးရခက် ရယ်ရခက်ပါ။ မွေး ဒါကိုကြည့်ပြီး ရယ်လေတော့။

"ဘာရယ်တာလဲ"

"အဲဒီလူက ပေါတောတောနဲ့ ပါ ဖြိုးရယ်။ အဲဒါကြောင့် ရယ်တာပါ"

ဖြိုး အစ်မဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး -

"ပေါတောတောကလည်း အဆိပ်ရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ ။ ရုပ်ကိုက သာယာနေတဲ့ ရုပ်နဲ့ "

"ဟဲ့ ... အဲဒါ နင်ပြောရမယ့် စကားလား ဖြိုးရဲ့ "

"ပြောစရာဖြစ်လို့ ပြောတာ"

ပြောချင်တာပြောပြီး ဖြိုး မွေးအနားကနေ ထွက်သွားလေတော့သည် ။ ဒါ ... ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မွေး ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်အလာကို တစ်နေရာရာကနေ စောင့်နေပြီး အတူတူ အိမ်ပြန်ကြ မည်ဆိုတာ မွေး သိတာပေါ့။

အခန်း (၂)

မိုးမြင့်မာန် မနက်စောစောထပြီး အမေ့ကို ဝိုင်းကူရသည် ။
ယောက်ျားလေးဆိုပေမယ့် နေ့စဉ် အမေ့ကိုကူညီရင်း မိန်းကလေးလိုပဲ
အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။ အဖေနဲ့ အမေရဲ့
သားသမီးတွေထဲမှာ မိုးမြင့်မာန်က အကြီးဆုံးသားပါ။ အားလုံး ညီအစ်
ကိုမောင်နှမ ခုနစ်ယောက်။

မိုးမြင့်မာန်ထက် အငယ် -

ဇော်သက်ဦးနဲ့ မိုးပွင့်ဖြူက အိမ်ထောင်ကျသွားကြပြီလေ။
အခုအိမ်မှာ လက်ရှိကငါးယောက်။ အဖေ၊ အမေနဲ့ ဆို အိမ်မှာ မိသားစု
က ခုနစ်ယောက်ပါ။ အဖေက ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ အဖေ့ကိုယ်
စား အကြီးဆုံးသားဖြစ်တဲ့ မိုးမြင့်မာန်ပဲ မိသားစုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်
နေရသည် လေ။ အမေက အဖေ့ကို ပြုစုရင်း -

အိမ်မှုကိစ္စတွေနှင့် လုံးလည်ပတ်ချာ ဖြစ်နေရသူ။ မိုးမြင့်မာန်ပြီး
တော့ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အငယ် လေးယောက်က နှင်းဟေမာန်၊ ဆောင်းဟေ
မာန်၊ ကောင်းမြင့်မာန်နဲ့ သူရမာန်တို့ ပေါ့။ အငယ်ဆုံးလေး သူရမာန်က
အခုမှ ငါးတန်း။ သူ့အထက် ကောင်းမြင့်မာန်က ဒီနှစ်ဆယ်တန်းတက်
နေတာပါ။

ကျန်တဲ့ သူတွေကတော့ -

ပညာရေး တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ကျောင်းထွက်ပြီး နိုင်ရာဝန်လေး ဝင်
ထမ်းနေကြသူတွေပါ။ မိုးမြင့်မာန်က အကြီးဆုံးဆိုတော့ တာဝန်ပိုတာ
ပေါ့။

"သားကြီး"

"ဗျာ ... အမေ"

"ထမင်းဟင်းတွေ ချိုင့်ထဲထည့်ဖို့ အမေပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်ကွယ်။
သားကြီး နားပါတော့။ တစ်နေကုန် အလုပ်ထဲမှာ ပင်ပန်း၊ အိမ်ရောက်
တော့ အိမ်အလုပ်ပိုင်းကုန် သားကြီး ပင်ပန်းလှပါပြီကွယ်"

"ရပါတယ် အမေ၊ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်"

"ရပါတယ်မလုပ်နဲ့ သားကြီး ... တောင်ဌေးလဲတော့ ဖိုးသူတော်က
ထူပြီး ဖိုးသူတော်လဲတော့ တောင်ဌေးမထူနိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေပါ
မယ်ကွယ်။ ဟိုကောင်မတွေကလည်း လေ အလိုက်ကန်းဆိုးကို မသိကြ
ဘူး။ ဒါ သိတတ်ရင် သူတို့ ဝိုင်းကူလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ။ နေဦး ... သူ
တို့ ကို သွားနှိုးဦးမယ်"

ဒေါ်စန်းစန်းနဲ့ ချိုင့်တွေကို ဆေးပြီးလို့ ရေသုတ်နေရင်းမှ ပြောလေ
လျှင် -

"နေပါစေ အမေရယ် မနိုးပါနဲ့ ။ သူတို့ လည်း အလုပ်ထဲမှာ တစ်နေ
ကုန် ပင်ပန်းလာမှာ ပေါ့။ ငယ်လည်း ငယ်ကြသေးတော့ ပင်ပန်းလာရင်
အိပ်ချင်ကြမှာ ပဲလေ။ သူတို့ လည်း မိသားစုတာဝန်ကို တတ်နိုင်သ
လောက် ဝင်ထမ်းနေကြရတာ သနားပါတယ်။ သူများ တွေဆို သူတို့ အ
ရွယ် ကြလို့ ရွလို့ ပဲလေ"

မိုးမြင့်မာန်က အဲဒီလို အငယ်တွေအပေါ်မှာ ငဲ့ညှာ နားလည်ပေးတ

တ်သူ။ မိဘအပေါ် သိတတ်တဲ့ သား။ အငယ်တွေကို ငဲ့ညှာသနားခြင်းနဲ့ မိသားစုကို အရမ်းချစ်တဲ့ သူ။ အငယ်တွေကို မလွဲသာလို့ သာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းရတယ်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်ယောက်တည်းသာ သိမ်းကျုံးလုပ်ချင်သူပါ။

"သားကြီး"

"ဗျာ ... အမေ"

"အဲဒီစကားကို သူတို့ ရှေ့မှာ မပြောမိပါစေနဲ့ သားကြီးရယ်၊ တော်ကြာ ရောင့်တက်ကုန်ကြဦးမယ်။ အမေလည်း ကိုယ့်သားသမီးတွေကို သူများ နည်းတူ ဝတ်စေ စားစေ လှစေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝပေးကံက ကောင်းမှ မကောင်းပဲကွယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် အမေရယ်။ သားတို့ ကလည်း အမေတို့ ကို အပြစ်ပြင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ညီမတို့ လည်း တစ်ခါတလေ မသိတတ်တာလေးကလွဲရင် သူတို့ ခမျာ အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် အလုပ်လုပ် နေကြရတာ သားသနားလို့ ပါ"

ဒေါ်စန်းစန်းနဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး -

"အင်း ... သားကြီးလည်း ဒီသံယောဇဉ်တွေကြောင့်ပဲ လူပျိုကြီးဇာတာပါတဲ့ စာရင်းထဲ ဝင်မယ်ထင်ပါရဲ့ "

"အမေကလည်း "

အမေပြောတော့ မိုးမြင့်မာန် ရှက်သွားလေသည် ။ တကယ်ပါ အသက်သာ သုံးဆယ်ပြည့်တော့မယ် မိုးမြင့်မာန်မှာ ရည်းစားဆိုလို့ မူးရင်တောင် ရှူစရာမရှိပေ။ မလိမ်မိုး မလိမ္မာ အရွယ်မှာ တော့ ရည်းစားတစ်ယောက် ထားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ၁၈ နှစ်လောက်ကပေါ့။ အမေသိသွားတော့

ငိုတာနဲ့ မိုးမြင့်မာန် အဲဒီကောင်မလေး ဖြတ်ပစ်လိုက်သည် လေ။

အဲဒီတုန်းက လူငယ်ဆိုတော့ -

ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ ဘယ်လောက်လွယ်သလဲ။ အဲဒီကတည်းက နောက်ထပ် ချစ်သူရည်းစား ထားဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ပေ။ မိသားစုတာဝန် ပီနေခဲ့တာပဲပေါ့။

"သားကြီး အရွယ်ရောက်ပြီ ဆိုတာထက် အရွယ်လွန်နေပါပြီ။ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုလည်း အမေတို့ ခွင့်ပြုမှာ ပါ။ ဒီအရွယ်ထိ အမေတို့ သားကြီးကိုပဲ အားကိုးနေတာ တရားလွန်နေပါပြီ"

"မဟုတ်တာ အမေရယ်။ သားကိုယ်တိုင်ကိုက အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ် မရှိသေးတာပါ။ အဟဲ ... စိတ်ထဲမှာ သဘောကျတာ တစ်ယောက်တော့ တွေ့ထားတယ်"

"ဟင်"

ဒေါ်စန်းစန်းနဲ့ အပြုံးမျက်နှာနှင့် သားကိုကြည့်ကာ -

"ဘယ်သူများ လဲ သားရဲ့ "

"အမေ"

"ဟင်"

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အလတ်မ နှင်းဟေမာန်ပါ။

အငယ်မက မနိုးသေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

"အလတ်မတောင် နိုး လာပြီ။ အငယ်မရော မနိုးသေးဘူးလား"

"နိုးနေပြီ ... အမေ့သမီး အိပ်ရာထဲမှာ ဇိမ်ခံနေတုန်း"

"ဟဲ့ ... ဇိမ်ခံနေလို့ မရဘူးလေ။ ထိုင်ခိုင်းလိုက်တော့။ သွား ... ရေချိုး
မှာ နဲ့ အလှပြင်မှာ နဲ့ "

"သူ့အချိန်ကို သိပါတယ် အမေရဲ့ ။ သမီး အမေ့ကို ပြောစရာရှိလို့ "

"ဘာလဲ ပြော"

အဲဒီလိုပါ။ သူတို့ မှာ မိသားစု စကားဝိုင်းဆိုတာမရှိ။ ပြောစရာရှိလျှင်
အချိန်နာရီ ရွေးလို့ မရပေ။ ညနေဆို အလုပ်ကပြန်လာ၊ ရေချိုး
ထမင်းစားပြီး TV ကြည့်တဲ့ သူကကြည့်။ ပြီး ခဏကြည့်ပြီးတာနှင့်
စာကျက်သူကကျက်၊ အိပ်သူကအိပ်ပါ။

"သမီး ခုလရမယ့်လစာကို အမေတို့ ကို မပေးနိုင်ဘူးနော်။ ဝယ်စရာ
ရှိလို့ "

"ဟင်"

ဒေါ်စန်းစန်းနဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသလို မိုးမြင့်မာန်လည်း တွေခ
နဲ့ ဖြစ်သွားလေသည် ။ ဘာဝယ်မလို့ ပါလိမ့်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ပေါ့။ ခါတို
င်းဆို ရတဲ့ လစာ အမေ့ကို အကုန်အပ်ပြီး အမေက သူတို့ ကို ဝတ်စုံတစ်
စုံဖိုးတော့ ပြန်ပေးနေကျပါ။ အပျိုလေးတွေဆိုတော့ သူများ နည်းတူ ဝ
တ်ချင်မှာ ပဲ ဆိုပြီးတော့လေ။

မိုးမြင့်မာန်သာ ...

အဝတ်ကို ရှိတာနဲ့ ဝတ်ပြီး ဖြစ်သလို နေတတ်တာပါ။

"နင်က ဘာဝယ်မလို့ လဲ အလတ်မ"

"ဖုန်းဝယ်မလို့ "

"ဘာ"

အမေ့ရဲ့ "ဘာ" ဆိုတဲ့ အသံကို နှင်းက ဂရုမစိုက်သလို သွားတိုက်တံ ပေါ်သို့ သွားတိုက်ဆေး ထည့်နေသည်။ ။

"နှင်က အဲဒီဖုန်းဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ အလတ်မ။ ဖုန်းမရှိလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ မရှိမဖြစ် လိုအပ်တယ်ဆိုရင်လည်း ထားတော့။ အခုက လိုအပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်အိမ်အကြောင်း ကိုယ်သိနော်"

"အမေကလည်း စက်ရုံထဲမှာ လူတိုင်း ဖုန်းကိုယ်စီနဲ့ ။ သမီးပဲမရှိတာ ဘယ်လောက်မျက်နှာ ငယ်ရလဲ"

"နှင်တို့ စက်ရုံထဲမှာ ဖုန်းကိုင်ခွင့် ပေးလို့ လား"

"ဝင်တာနဲ့ စက်ပိတ်ထားရတာပေမယ့် ကိုင်နေကြတာပဲလေ။ နားတဲ အချိန် ဆိုရင်တော့ သုံး ခွင့်ပေးထားတာပဲဟာ"

အမေက သူ့ကိုကြည့်၊ သူက အမေ့ကိုကြည့်နှင့်ပဲ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချလိုက်တာ နှစ်ယောက် စလုံးပါ။ မိုးမြင့်မာန် သူတို့ ကို မသိတတ်ရကောင်းလားလို့ အပြစ်လည်း မတင်ချင်ပါဘူး။ လူငယ်တွေဆိုတော့ သူများ ဖြူတာ နီတာကို လိုက်ပြီး ဖြူချင်နီချင်မှာ ပေါ့။

"အမေ"

"-----"

"ဒီလတော့ သူလိုချင်တာ ဝယ်ပါစေ အမေရယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် အလုပ်ပိုလုပ်ပါ့မယ်။ သူလည်း လူငယ်ဆိုတော့ ကိုင်ချင်မှာ ပေါ့"

"သားကြီး"

"-----"

"မင်း ကြပ်ကြပ်အလိုလိုက်နော် သိလား။ နောက်မှ တော့ အမေ့ခေါ်

င်းပေါ်ပုံမချနဲ့ "

မိုးမြင့်မာန် အမေ့ကိုလည်း ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် ပြောမပြချင်တော့ပေ။ ညီမကိုလည်း မပြောရက်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ကလည်း သိပ်အဆင်ပြေ လှတယ်မဟုတ်။ အဖေဆေးဖိုးနဲ့ အငယ်နှစ်ယောက် ကျောင်းစရိတ်နဲ့ ဆိုတော့ လောက်ငရံပါပဲ။ ဒီကြားထဲ မိုးမြင့်မာန် အလုပ်မဆင်းရဲတဲ့ နေ့ဆို တစ်ခါတစ်ခါ ကြွေးတင်ရောလေ။

အဲဒီတင်တဲ့ ကြွေးကို -

အလတ်မနဲ့ အငယ်မ လစာထုတ်မှ ဆပ်ရတာပါ။ ဒါတောင် အိမ်လေးက ကိုယ်ပိုင်မို့လို့ တော်သေးတာပေါ့။ အိမ်လခသာ ပေးရရင် မလွယ်ပါဘူး။

"အလတ်မ"

"ရှင်"

"အေး ... သူများ နဲ့ တန်းတူ ဖုန်းကိုင်ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါခွင့်ပြုလိုက်မယ်နော်။ ရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်တော့ မကြားရစေနဲ့ ။ ကြားရလို့ ကတော့ နင်မလွယ်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီးရဲ့ ။ နှင်းက ဖုန်းကိုင်ချင်ရုံ သက်သက်ပါပဲ။ ဂိမ်းဆော့မယ်၊ ကိုကြီးနဲ့ လည်း ဆက်သွယ်လို့ ရတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဖုန်းနဲ့ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး ရိုက်ချင်ရုံပါ"

"အေးပါ ... အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော"

လိုချင်တာ ဝယ်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုတော့ နှင်းမျက်နှာက ပြုံးလို့ ပါ။ မိုးမြင့်မာန်ကတော့ ဖုန်းတစ်လုံး မရှိမဖြစ် လိုအပ်လို့ ဝယ်ထားတာ ကြာပါပြီ။ သူ့အလုပ်က ဖုန်းရှိမှ အဆင်ပြေတာ မဟုတ်လား။

အခန်း (၃)

ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းရဘူးဆိုတော့ ဖြိုး အေးအေးဆေးဆေးပဲ အိမ်မှ အနားယူသည်။ ။ ဖြိုးက ယောက်ျားလေးဆိုပေမယ့် အလုပ်ကိစ္စကလွဲရင် အပြင်သိပ်ထွက်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ အစ်မကို ဥစ္စာ ခြောက်နေသူလေ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာကို စိတ်မချလို့ တဲ့ ။

"ဟင်"

ဖုန်းနဲ့ သူများ ဆီက ကူးယူထားတဲ့ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကား တစ်ကားကို ကြည့်နေရင်း ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် -

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုပြောပါ"

"ဖြိုး တို့ အ လုပ်သွားရမယ်ကွ။ မင်းအဆင်သင့်ပြင်ထား ငါ ဝင်ခေါ်မယ်"

"ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုရ။ မနေ့ကတော့ ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းရဘူးပြောပြီးတော့"

"အေး ... မနေ့က မှာ ထားတဲ့ သစ် မရောက်လို့ အလုပ်မဆင်းရဘူးပြောတာ။ ဒီနေ့မနက် စောစောက ရောက်လာလို့ ၊ အဲဒါ အခုလာခဲ့ပါတဲ့ ။ အော်ဒါမှာ ထားတာတွေက အရေးကြီးလို့ တဲ့ ကွ

"

"ဘွားတော်ကလည်း ဗျာ ... သူများ အေးအေးဆေးဆေး နားနေကာ မှ "

"အေး ... မင်းက ပြောအားရှိတော့ ပြောပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ အဲဒီလို ဖုန်းဆက်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတောင် တင်သေးတယ်။ ငါ့အိမ်အခြေအနေ ကို မင်း သိရဲ့ သားနဲ့ "

ဪ ... ဟုတ်ပါလားလို့ တွေးမိပြီး ဖြိုး တစ်ဖက်လူကို အားနာသွားသလို အဝတ်စကိုက်ရင်း နားထောင်နေမိတဲ့ မွှေးလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

"ဆောရီးပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြော လိုက်မိတာပါ"

"ရပါတယ်ကွာ။ အချင်းချင်းတွေပဲဟာ။ အဲဒါ ငါ့ဘဝပဲလေကွာ"

စဝီကာ ဖွင့်ပြောတော့ မွှေးလည်း ကြားနေရသည် လေ။ ဪ မတူညီကြတဲ့ ဘဝတွေမှာ လူ တစ်ယောက် အပူတစ်မျိုးစီနဲ့ ပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ မရှိသလောက်ပါလား။

"ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုလာခဲ့လေ။ ကျွန်တော် စောင့်နေမယ်"

"OK ဒါဆို ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို"

ဖြိုး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ကိုယ်က လုပ်မယ့်သာလုပ်နေတာ။ မလုပ်ပဲ နေလို့ ရနေပါပြီ။ အရင်က ကိုယ်တွေလည်း ဒီလိုဘဝမျိုးပါပဲ။ နောက်မှ မမက စက်ချုပ်၊ ဖြိုးက အပြင်အလုပ်လုပ်ရင်း ကျန်းမာ ရေးကောင်းကြလို့ အဆင်ပြေခဲ့ကြတာပါ။

စားပါးစပ်ကလည်း မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းလေ။ မွေးက အဝတ်တွေကို လက်မလည်အောင် ချုပ်နေရတာပါ။ စိတ်ကူးကောင်းပြီး ဒီဇိုင်းအဆန်းလေးတွေ ထွင်ချုပ်တတ်တော့ ရယ်ဒီမိတ်တောင် ဝယ်မဝတ်ကြတော့သလောက်ပါပဲ။ လူပင်ပန်းပေမယ့် မွေးပျော်ရသည်သာ။

"မမ"

"-----"

"ကျွန်တော် အ လုပ်သွားရမယ်"

"အေး အေး ... အဲဒါဆို ငါ ထမင်းချိုင့် သွားပြင်လိုက်ဦးမယ်"

မွေး လုပ်လက်စ အလုပ်ကိုထားပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည် ။ ဖြိုးက အဝတ်အစားလဲပေါ့။ မွေးကိုယ်တိုင်က စက်ချုပ်နေတော့ ဖြိုးမှာ အစ်မကိုယ်တိုင် ချုပ်ပေးတာရော၊ ဝယ်ဝတ်တာရော အဝတ်က ပေါသည် လေ။

"ဖြိုးရေ"

"-----"

"ဖြိုး"

"ဟော ... အစ်ကိုတောင် ရောက် လာပြီ၊ ခဏလေးနော် အစ်ကို"

"အေးပါ ... အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ"

"အစ်ကို ခဏထိုင်ဦးနော်"

မွေး မီးဖိုချောင်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ -

"ဪ ... မိုးမြင့်မာန် ရောက်နေပြီကိုး"

"ဟုတ်တယ် မမွေး"

"ထမင်းချိုင့် ဘာဟင်းနဲ့ လဲ မိုးမြင့်မာန်။ ဒီမှာ မမွေး ... ဟင်းတွေ ပို ထည့်ပေးလိုက်တယ်နော်။ မောင်လေးနဲ့ အတူတူစားတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ... အတူတူစားတာပါ။ ပိုထည့်ပေးတယ်ဆိုတော့ အားနာစရာဗျာ"

"အချင်းချင်းတွေပဲ မိုးမြင့်မာန်ရယ်။ အားနာစရာ မလိုပါဘူး။ ဪ ... ဒါနဲ့ မောင်လေးကို အမြင်မတော်တာရှိရင် ဆုံးမပါနော်။ အလုပ်ထဲမှာ ကျတော့ သူ ဘာလုပ်လဲ ဘယ်လိုနေလဲ မမွေးက သိတာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲဒီအတွက်ကတော့ စိတ်ချ မမွေး။ ဒီကောင် ပြောမကောင်း ဆိုမကောင်း ဖြစ်လို့ ကတော့ ကျွန်တော် နားရင်းအုပ်ပြီး ဆုံးမပေးမယ်"

"ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း နားရင်းတော့ မအုပ်ပါနဲ့ ဗျ။ အုပ်ချင်ရင် နားဖျားပဲ အုပ်ပါ"

ပြောပြီး ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်မိကြသည် ။ မွေးက မိုးမြင့်မာန်ထက် အသက်ကြီးပါသည် ။ မွေး အသက်က သုံးဆယ်ထဲမှာ လေ။ မိုးမြင့်မာန် က နှစ်ဆယ့်ရှစ်။ ဖြိုးကတော့ သူတို့ ထက်စာရင် ငယ်တာပေါ့။ နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်လေ။ သူများ တွေဆို အိမ်ထောင်ပြုနေပြီပေမယ့် ဖြိုးကတော့ ကလေးလို အစ်မအပေါ်မှာ ချွဲနေတုန်းပါ။

ရည်းစားထားပေမယ့် -

မမြဲပါဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လည်း မပြောပေ။

"သွားမယ် အစ်ကို"

ဖြိုးက ထမင်းချိုင့်ယူပြီး သွားမယ်ဆိုတော့ မိုးမြင့်မာန်လည်း ထရပ်ပြီး ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် -

"ဗြီ"

"ဟာ"

"ဟာ" ဆိုတဲ့ အသံကြားပြီး မိုးမြင့်မာန် အောက်ကိုငုံ့ကြည့်လေတော့

-

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အစ်ကို"

"အဟဲ ... ပုဆိုးပြသွားတာကွ"

"ဟုတ်လား"

မိုးမြင့်မာန်ဘဝက အဲဒီလိုပါ။ ပုဆိုးဆိုလို့ အသစ်တစ်ထည် အဟောင်းက သုံးထည်ပဲရှိတာ။ ဒါကိုပဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်နေတာပါ။ ထပ်ဝယ်ဖို့ လည်း အမေ့ကို မပြောချင်ပါဘူး။ ရသမျှပိုက်ဆံလည်း အမေ့ကိုပဲ အကုန်အပ်တာပါ။ ဖြိုးက ပုဆိုးပြကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

"အတော်ပြသွားတာပဲ၊ ခဏနော် အစ်ကို"

ဖြိုး အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ ပုဆိုးတစ်ထည် ပါလာသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖြိုး"

"အစ်ကို ပုဆိုးပြသွားလို့ မမ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

မွှေး မိုးမြင့်မာန်ကို ကြည့်လိုက်မိတာက ကရုဏာမျက်ဝန်းနှင့်သာ။ မိဘနှစ်ပါး စုံလင်စွာနဲ့ မိသားစုတွေ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရှိပြန်တော့ စီး

ပွားရေးက အဆင်မပြေ။ မွေးတို့ ကျတော့ စီးပွားရေးလေး အဆင်ပြေပြေ
နံတော့ ပြေးကြည့်မှ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။

မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ဆိုတဲ့ ဘဝကို မပိုင်ဆိုင်ရပေ။

"ရော့ ... အစ်ကို၊ ဒီပုဆိုးဝတ်လိုက်"

ဖြိုးပေးတဲ့ ပုဆိုးကို မိုးမြင့်မာန် ချက်ချင်းမယူပေ။ အားနာသလို ကြ
ည့်လေတော့ -

"ယူပါ အစ်ကိုရဲ့ ။ ရော့ ... ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်လဲလိုက်"

မိုးမြင့်မာန် အားနာနာနှင့်ပဲ ယူလိုက်ရပြီး -

"ကျေးဇူးပါကွာ"

အခန်း (၄)

"ဖြိုး"

"-----"

"ဖြိုး"

ခေါ်သံကြားတာကြောင့် မွေး လက်ရော ခြေထောက်ရော ရပ်တန့်သွားလေသည်။ စက်ချုပ်သံ တဒုတ်ဒုတ်နဲ့ ဆိုတော့ ခေါ်သံကြားပြီး ဘယ်သူမှန်း မသိရဘူးလေ။ အိမ်ထဲကို ဝင်လာတော့မှ -

"ဪ ... မိုးမြင့်မာန်ပါလား။ လာ မိုးမြင့်မာန် ထိုင်"

"ကျွန်တော် ပုဆိုးပြန်လာပေးတာပါ မမွေး။ ဒါနဲ့ ဖြိုးရော မမြင်ပါလား။ ဘယ်သွားလဲ"

"ဖြိုးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်တယ်လေ။ ပုဆိုးက ပြန်ပေးစရာ မလိုပါဘူး မိုးမြင့်မာန်ရဲ့ ။ ဖြိုးကလည်း မှာ ထားတယ်လေ။ ပုဆိုးက အစ်ကိုကို အပြီးပေးလိုက်တာ၊ ပြန်လာပို့ရင် ပြန်မယူနဲ့ တဲ့ "

"ဟာ ... မဟုတ်တာ"

မဟုတ်တာဆိုပြီး မိုးမြင့်မာန် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိပေ။ အပြီးပေးတာဆိုတော့ လက်ခံသင့်လား၊ လက်မခံသင့်လား။ သူများ ပေးတာကို ငယ်ငယ်ကတော့ ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် ဝတ်ပေမယ့် အသက်ကြီး

လာတော့ နေရာတကာ မသင့်တော်တော့ဘူးလေ။

"ကျွန်တော် မယူပါရစေနဲ့ ဗျာ"

"ဪ ... ယူလိုက်ပါ မိုးမြင့်မာန်ရဲ့ ။ ဘာလဲ ... ဝတ်ပြီးသားမို့လို့ လား။ ဖြိုး တစ်ခါတည်းပဲ ဝတ်ရသေးတာပါ။ သူ စေတနာရှိလို့ ပေးတာ ကို ယူသာယူလိုက်"

"ဝတ်ပြီးတာ မဝတ်ပြီးတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် စိတ်မလုံ လို့ ပါ"

"စိတ်မလုံရအောင် ခိုးတာမှ မဟုတ်တာ။ စိတ်သန့်သန့်နဲ့ သာဝတ်"

မိုးမြင့်မာန် ပုဆိုးလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ သည် ။ စေတနာနဲ့ ပေးတာဆိုတော့ လက်ခံရတော့မှာ ပေါ့။ ကိုယ့်အတွက် လိုအပ်နေတာကတော့ အမှန်ပဲလေ။ မယူချင်တာက အားနာလို့ ပါ။

"ကောင်းပြီလေ၊ ပေးတဲ့ သူက စေတနာနဲ့ ပေးတာကို ကျွန်တော် မငြင်းတော့ပါဘူး။ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်လို့ ပဲ ပြောပါရစေတော့"

"မလိုပါဘူး မိုးမြင့်မာန် ... အချင်းချင်းတွေပဲ ဥစ္စာ"

"မွေးရေ"

"ရှင်"

အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် မွေးထူးလိုက်သည် ။ အိမ်ထဲကို ဝင်လာ တဲ့ သူက -

"အန်တီသမီးလေး အပ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံ ချုပ်ပြီးပြီလား မွေး"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီ အန်တီ။ ဒီနေ့လာယူမယ်လို့ ချိန်းထားတော့ ညက အပြီးချုပ်လိုက်တာလေ။ ညတစ်နာရီကျော်မှ အိပ်ဖြစ်တယ်"

"မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းကို ငိုစား ရယ်စားမယ့်သူ မရှိဘဲ လော
ဘကြီးမနေပါနဲ့ မွေးရယ်။ အိပ်ရေးတွေ သိပ်အပျက်မခံနဲ့ လေ။
တော်ကြာ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှာ စိုးလို့ အန်တီက ပြောတာပါ"

"မိုးမြင့်မာန် ခဏနော်"

မွေး အန်တီကြီးကို အဝတ်တွေပေးပြီး အန်တီကြီးနဲ့ စကားပြောနေ
တာကို မိုးမြင့်မာန် လိုက်ငေးနေမိတော့သည်။ ။

"ငိုစားရယ်စားမယ့်သူ မရှိပေမယ့် စီးပွားကို ရှာနိုင်တုန်း ရှာထားရ
တာလေ အန်တီရဲ့ ။ မွေးတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝကကြမ်းတော့ နောက်
တစ်ခါ အဲဒီဘဝမျိုး ပြန်ရောက်မှာ ကြောက်နေတာ"

"ဪ ... ဒါကတော့ မွေးရဲ့ ရှေးက ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်ပေါ့ကွယ်။
အခု အဆင်ပြေနေပြီ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ လူကလည်း ယဉ်ယဉ်လေး
နဲ့ လှလိုက်တာ"

မွေးတဲ့ ။ မိန်းမပီသပြီး အနေအထိုင် ကျစ်လစ်ပုံကလည်း နာမည်နဲ့
လိုက်အောင် သတင်းမွေး နေသူ။ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ တဝဲဝဲနဲ့ ။ မွေးကို
ငေးနေရင်း မိုးမြင့်မာန်ရင်ထဲမှာ နွေးသလိုလို အေးသလိုလိုပါ။ တကယ်
တော့ မွေးက ဒီလောက်အလှကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ယဉ်တာပါ။

မွေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ သူက -

ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလား။ မိုးမြင့်မာန် နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်
လို့ ရလျက်သားနဲ့ မပြန် နိုင်သေးတာ မွေးကို ငေးပြီး စိတ်ကူးယဉ် နေမိ
သည် သာ။ စိတ်ကူးထဲမှာ မွေးက ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ဇနီးလေးပေါ့။

"ကျေးဇူးပါ မွေးရယ်။ အန်တီ ပြန်တော့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

မိုးမြင့်မာန် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြုံးနေမိသည် ။ စိတ်ထဲမှာ မွေး မွေး
မွေးလို့ ခေါ်ရင်း မွေးရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးက ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ။

"ဟင်"

မွေး သူမကိုကြည့်ပြီး မိုးမြင့်မာန် ပြုံးနေတာကိုမြင်တော့ ရှက်ဝဲဝဲ
လေး ဖြစ်သွားရသည် သာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အိမ်ရှင်ဆိုတော့ ရှက်တယ်
ဆိုပြီး မခေါ်မပြောပဲ နေလို့ မရဘူးလေ။

"မိုးမြင့်မာန်"

"-----"

"မိုးမြင့်မာန်"

"အင် ... ဟင် ... ဗျာ"

"ဖြိုးကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လား။ ခဏနော်။ မမွေး ဖုန်းဆက်ပြီး
ပြန်ခေါ်ပေးမယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ မခေါ်ပါနဲ့ ။ ကျွန်တော် ပြန်မှာ ပါ"

အခုမှ ထိုင်နေမိတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရပြီး မိုးမြင့်မာန် ပျာပျာ
သလဲ ထရပ် လိုက်လေ တော့သည် ။ ဟုတ်သားပဲ၊ သူ ဖြိုး အိမ်မှာ မရှိဘဲ
နဲ့ ဘာလို့ ဆက်ထိုင်နေမိပါလိမ့်။

"ဟင် ... မမွေးပြောကာမှ ထပြန်မယ်လုပ်တော့ နှင်သလို ဖြစ်နေပြီ
ထင်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး ... မွေးရဲ့ ... အဲ"

မိုးမြင့်မာန် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် လက်နှင့်အမြန် ပိတ်လိုက်သည် ။ ထွက်
သွားပြန်ပြီ ဒီပါးစပ်က မွေးလို့ ။ အဲဒါ စောစောက စိတ်ကူးထဲမှာ ခေါ်

နေတာပါ။ အခု ပါးစပ်က ထွက်သွားပြီဆိုတော့ -

"အားနာလိုက်တာဗျာ"

"ဘာကို အားနာတာလဲ မိုးမြင့်မာန်"

မွေးကမေးတော့ မိုးမြင့်မာန် ခေါ်ကုတ်လိုက်ကာ -

"မထူးတော့ပါဘူးဗျာ၊ ပြောပဲပြောလိုက်တော့မယ်။ ကျွန်တော် မွေး
ကို မွေးလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်ဗျာ"

"ဟောတော့"

"ကျွန်တော့်ကို ရိုင်းတယ်လို့ တော့ မထင်ပါနဲ့ ။ ကျွန်တော် မွေးကို
မွေးလို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ်"

မွေး ရယ်လိုက်မိပြီး -

"ဒါများ မိုးမြင့်မာန်ရယ် ... အဆန်းလုပ်လို့ ။ မွေးလို့ ခေါ်ချင်တာပဲ
ခေါ်ပေါ့။ အဲဒီလိုခေါ်တော့ ရင်းနှီးမှု ရှိတာပေါ့"

အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြတော့ ဘာတွေ ငြိတွယ်သွားသည် တော့ မ
သိပေ။ မိုးမြင့်မာန်က အရင်ကတည်းက မွေးကို သဘောကျနေတာ။
မပြောရဲလို့ သာပေါ့။ မွေးကလည်း မိုးမြင့်မာန်ဘဝကို သနားနေသူပါ။

"ကျေးဇူးပါ မွေး"

"လာပြန်ပြီ ဒီကျေးဇူး။ နောက်တစ်ခါတင်ရင် ပါဆယ်ထုပ်နိုင်မှ တ
င်"

မဖြစ်နိုင်တာကို ရွေးပြောတာမို့ ရွဲ့မှန်း သိသိကြီးပါ။ မိုးမြင့်မာန် မပြ
န်ချင်သေးပေမယ့် -

"ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် မွေး"

အခန်း (၅)

အင်း ... ခက်ပြီ၊ မိုးမြင့်မာန် စိတ်နဲ့ ကိုယ် မကပ်တော့သလိုပါပဲ။
မွေးရဲ့ အပြုံးနဲ့ မွေးရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာလေးတွေကိုပဲ သတိရနေမိသည်
လေ။ ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ။ အလုပ်လုပ်နေရင်းလည်း သတိရ။

"မိုးနဲ့ ဖြိုး"

ဖြိုးက လှည့်ကြည့်ပြီး မိုးမြင့်မာန်က မကြားပေ။

"ဗျာ ... အန်တီ"

"ဒီ ... ခဏလာကြပါဦး"

ဖြိုး ... မိုးမြင့်မာန်ကို လှည့်ကြည့်တော့ အလုပ်ကိုသာ မဲလုပ်နေပြီး
ကြားဟန်မတူပေ။ သူတို့ အလုပ်က လက်သမားလေ။ ဒေါ်နီလာသန်းက
အလုပ်ရှင်ပေါ့။ ဗီရို၊ စားပွဲ အစရှိသည် တို့ ကို လုပ်တာပါ။ ဒီကြားထဲ
အော်ဒါလက်ခံပြီး ဘာလေးလုပ်ပေးပါ။ ညာလေးလုပ်ပေးပါဆိုတာတွေ
လက်ခံပြီး လုပ်ပေးရတာပေါ့။

"အစ်ကို"

"-----"

"အစ်ကို"

"ဟင် ... ဟေ"

"အမယ်လေး အစ်ကိုရာ၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်တွေးနေလို့ ခေါ်မကြား အော်မကြား ဖြစ်နေ ရတာလဲဗျ"

"ဘာလဲ ဖြိုး"

"ဟိုမှာ ဘွားတော် ခေါ်နေတယ်"

"ဟုတ်လား"

"ဘာလဲ အစ်ကို၊ စိတ်ဝင်စားရမယ့် ကောင်မလေးရှိနေလို့ ကောင်မလေးအကြောင်း တွေးနေ တာလား"

မိုးမြင့်မာန် ပြုံးစိစိလေးပဲ လုပ်နေရတော့သည် ။ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားနေတာ သူ့အစ်မပါလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒီတော့ ယုန်ကလေး နှာစေးနေသည် ပေါ့လေ။

"အစ်ကို"

"ဘာလဲကွ"

"ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ပြုံးနေပုံထောက်တော့ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်နေပြီထင်တယ်။ အချင်းချင်း မလျှို့နဲ့ နော် အစ်ကို"

"မင်းကလည်း ကွာ ... ဘာတွေမေးနေမှန်း မသိဘူး။ အန်တီ ခေါ်နေတယ်ဆို သွားရအောင်"

ပြောပြီး ရှေ့ကထွက်သွားတော့ ဖြိုးလည်း နောက်ကလိုက်လာခဲ့သည် ။ ဒေါ်နီလာသန်း ရှေ့ ကိုရောက်တော့ -

"အန်တီ ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာပြောမလို့ လဲ မသိဘူး"

"ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီဖုန်းဆက်ခေါ်တဲ့ အချိန် လာပြီး အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ဆုချမလို့ ပါ"

"ဪ"

"ရော့ .. အဝတ်တစ်ယောက်တစ်စုံ။ အရောင်ကတော့ မင်းတို့ အချင်းချင်းပဲ ညှိယူကြ၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

"ကျေးဇူးပါ အန်တီ"

အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုတာ ရေအိုးနဲ့ ရေမှုတ်လိုပဲတဲ့ ။ လူကြီး တွ ပြောကြတာ။ ဒေါ်နီလာသန်းနဲ့ သူတို့လိုမျိုးကို ပြောတာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒေါ်နီလာသန်းက အလုပ်ရှင်ဆိုပြီး မောက်မာတာမျိုး မရှိပေ။ အလုပ်သမားနဲ့ မိသားစုလို ဆက်ဆံသူပါ။

"မိုးမြင့်မာန်"

"ဗျာ"

"မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ထဲကို မလာနဲ့ ။ အန်တီအိမ်ကို လာခဲ့နော်။ အိမ်မှာ ပြင်စရာလေးတွေ ရှိလို့ ။ ဒီမှာ လုပ်တာထက်တော့ ပိုပင်ပန်းမယ်နော်။ လုပ်အားခလည်း အန်တီ ပိုပေးမှာ ပါ"

"ဪ ... ရပါတယ် အန်တီရဲ့ ၊ ပြောနေရမယ့် လူတွေမှ မဟုတ်တာ "

ဖြိုးက သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ဝင်ဖြေလေသည် ။ မိုးမြင့်မာန်က တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးပေး လုပ်ပေးမှာ မို့ အပိုမပြောတာလေ။ အခု ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝယ်ပေးတာအတွက် သူ့မှာ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါ။ ချမ်းသာတဲ့ သူတွေအတွက် ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့အတွက်ကတော့ အထိကရ ပါ။

ဒီဝတ်စုံလေးရတော့ -

အမေ့ကို ဝယ်ခိုင်းစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ သူ အိတ်ကို အသာဟကြည့်လိုက်တော့ ဝတ်စုံက ပုဆိုးနဲ့ အင်္ကျီ တစ်သောင်းကျော်မှာ အသေအချာပါ။

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ အန်တီ စိတ်ချမ်းသာတယ်ကွယ်။ ကျန်တဲ့ သူတွေက အလုပ်ကို ဆင်းလိုက် မဆင်းလိုက်၊ မူးနေတဲ့ အခါတွေဆို တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ အတွက်ကတော့ စိတ်ချပါ အန်တီ။ နေမကောင်းတာတို့ သေရေး ရှင်ရေး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတို့ ပေါ်လာရင်တော့ အန်တီက နားလည်ပေးပါ"

"ဪ ... ဒါကတော့ နားလည်ပေးရမှာ ပေါ့ မိုးမြင့်မာန်ရဲ့ ။ ကဲ ... အန်တီပြန်လိုက်ဦးမယ်။ မှာ တာတွေ မမေ့နဲ့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

ဒေါ်နီလာသန်းက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အမှန်တကယ် အားကိုးတာပါ။ ရိုးသားပြီး ကြိုးစားကြလို့ လေ။ ဒေါ်နီလာသန်း ပြန်သွားလေတော့ -

"ဖြိုး"

"ဗျာ"

"ဘယ်အရောင် ယူမှာ လဲ၊ မင်းကြိုက်တာ ရွေးလေ"

"ရပါတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်က ဘာအရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုပဲ ကြိုက်တာ ရွေးပါ"

"ငါလည်း အရောင်မရွေးပါဘူး။ မင်းကအငယ်ဆိုတော့ မင်းပဲရွေးပါ"

"

"အဲဒါဆို မရွေးပါဘူး။ ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်နေတာပဲ ကိုယ်ယူလို ကံကြတာပေါ့"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ"

ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်သွားကြပြီး ဖြိုး မိုးမြင့်မာန်ကို စချင်လာတာနဲ့ -

"အစ်ကို"

"ဘာတုံးကွ"

"စောစောက အစ်ကိုကို ကျွန်တော်ခေါ်တုန်းကလေ အစ်ကို နှုတ်ခမ်းကပြီးပြီး အတွေးထဲမှာ နစ်မောနေတဲ့ ပုံပဲ။ မှန်မှန်ပြော အစ်ကို ဘယ်ကောင်မလေးအကြောင်း တွေးနေတာလဲ"

ခက်တော့တာပဲ။ ဒါကိုပဲ မေးနေတယ်။ ပြောလိုက်ရ မကောင်းဖြစ် တော့မှာ ပဲ။

"ပြောနော် အစ်ကို၊ အချင်းချင်း မလျှို့နဲ့ "

"ဖြိုး"

"ဗျာ"

"ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကိစ္စပဲ မင်း ငါ့ကို မေးနေတာလဲ"

"သိချင်လို့ ပေါ့ အစ်ကိုရ"

ဒီလောက်တောင် ရှိလှတယ်ဆိုပြီး မိုးမြင့်မာန် ခါးကိုမတ်ပြီး ဖြိုးကိုကြည့်ကာ -

"ငါ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရင် မင်းနဲ့ ငါ ဖဆပလ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားမှာ သဘောပေါက်"

"ဗျာ"

ဖြိုး တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ နားမလည်စွာနှင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်မိ တော့သည်။ ။ အဲဒါ ဘာစကားကြီးလဲ။ ဘာကို ရည်ရွယ်တာလဲဆိုတာ မ သိတော့ပေ။
